

de nu ikke kjende til Naturalpræstationer i den Henseende. Der er imidlertid andre Landsdele, hvor man endnu veebliver at yde in natura; om det er Beboernes Duffe eller ikke, veed jeg ei, men at paatvinge dem vor nuværende Lovgivning, naar de holde mere af at yde in natura, vilde være ubilligt, hvorimod at gjenindføre Naturalpræstationer hos os, efterat vi engang have afløst dem, vilde være umuligt og i ethvert Tilfælde den allerhøieste Grad af Ubillighed. Jeg troer, at, naar man nøie overveier disse Forhold, og Regjeringen fatter skarpt i Die de forskjellige Begrændsninger, som jeg her har søgt at fremhæve, saa vil den see, at den Bausfeligbed, man her har at overvinde, er langt mindre, end man troer, men at den blot er fremkommen derved, at man ikke skarpt har seet, hvor Begrændsningen mellem Hærvæsenets Mandskab og det Mandskab i Befolkningen, der endnu ikke er udfkrevet, ligger. Det er Noget, som enhver Befolkning maa holde fast paa, at det Mandskab, som endnu ikke er udfkrevet, hører Befolkningen og den civile Lovgivning til, at det gjør Overgangen fra den ene Stilling, som Borger i Staten, til den anden, som forpligtet under Hærvæsenet, paa den Maade, hvor det har sin Bessyttelse tillige i den borgerlige Lovgivning og de Myndigheder, som vaage over denne. Det ligger i alt Hærvæsens Natur at være gennemgribende og vilkaarlig, indtil det bringes indenfor sin snevre Kreds, hvor Vilkaarligheden igjen til en vis Grad gaaer over i lovlige Former, i disciplinære Former; men paa Overgangspunctet er det vigtigt at besytte Befolkningen mod Vilkaarlighed. Saa snart Befolkningen først er bleven fortrolig med Vilkaarlighedens Form, saa hører den op at være farlig; men med den Bølelse i sit Underste at være fri Borger under en vis Lovgivning paa eengang at komme under en Vilkaarlighed, som man ikke kjender, det kan føre de største Ulemper med sig.

Krigsministeren: Blandt den ærede Taler's mangeartede Betragtninger var ogsaa den, at man i Danmark siden 1660 nærmede sig til Demokratiet, hvorimod der i Hertugdømmet Holsteen herskede en mere aristokratisk Aand, og, om jeg forstod ham rigtigt, var

det jo godt, og det skulde man ikke modarbejde (Tscherning: Det har jeg ikke sagt). Taleren den ærede Rigsdagsmand har sagt det eller ikke, saa troer jeg i alt Fald, at Regjeringen skal modarbejde de forskjellige Sondringstendentser, der saaledes kunne være i Staten. Hvad specielt Udskrivningsvæsenet angaaer, saa skal Regjeringen søge at forhindre, at der ikke dannes sig ganske forskjellige Interesser. Saa vidt jeg har bragt i Erfaring, troer jeg, at man i den hollsteenske Stænderforsamling har været meget tilbøielig til at for korte Tjenestetiden og sætte den kortere end her i Kongeriget, navnlig Børnepligtstiden. Om Tjenestetiden troer jeg ikke endnu der har været Discussion. En saadan Aensartethed maa imidlertid Krigsministeren, skjøndt den ærede Taler er af modsat Mening, ansee for meget fordærvelig. I den samme Garnison, i den samme Armee og i den samme Afdeling, f. Ex. for at nævne Artilleriet, vilde det være meget fordærveligt, om der skulde være nogle Folk, hvis Garnisonstjenestetid skulde være 2 Aar, og andre, hvis Tjenestetid skulde være 3 Aar. Det maa den ærede Taler ikke tage mig ilde op, at jeg ligefrem paastaar vilde vække grundet Misforståelse (Tscherning: Det var der ikke Spørgsmaal om; det beroer paa Krigsministeren). Det beroer ikke paa Krigsministeren. Krigsministeren er afhængig af Udskrivningsloven; han kan ikke sige: den Aldersklasse skal indkaldes, og den skal ikke indkaldes. Det staaer i Udskrivningsloven, hvem der skal kaldes ind, og naar de skulle permitteres; selv under Krigen, naar den varer i længere Tid, skulle disse Folk efter en vis Arrække hjemforloves og afløses af andre. Biskop har Regjeringen en Ret til i extraordinaire Tilfælde at holde Mandskab tilbage og ikke permittere det, men det er kun i extreme Tilfælde, at man gjør Brug deraf; sædvanligviis afløser man Mandskabet med yngre og sender de Andre hjem. Det vilde saaledes give Anledning til megen Misforståelse, naar i en Landsdeel Mandskabet blev hjemsendt med det 8de, i en anden med det 10de og i det 3die med det 12te Aar. Slige Uligheder ere altfor uønskelige, til, at Regjeringen skulde kunne tolerere dem